

KORREFERÁTUMOK, HOZZÁSZÓLÁSOK

A konzultáció során PÁSZTI T. Gyula (alelnök, Csongrád Megyei Közgyűlés) vezetésével korreferátumokra és hozzászólásokra került sor. Alább ezek kivonatossá ismertetése következik.

KAJTÁR István (elnök, Magyar Életmentő Egyesület) hozzászólásában együttműködést kért és ajánlott.

A Magyar Életmentő Egyesület mintegy 80 tagszervezettel rendelkezik, többek között a Magyar Honvédség, a Tűzoltóság Országos Parancsnoksága, az Országos Meteorológiai Szolgálat, a Balatoni Hajózási RT, a MAHART, a vízügyi igazgatóságok, a regionális vízmű vállalatok jogi tagsággal rendelkeznek a szervezetben, de a tagszervezetek zöme helyi (települési és regionális) szinten verbuválódik.

Jó ütemben folyik az egyesület társadalmasodása, önkéntesek szerveződése, a középiskolák és a felnőttoktatási intézmények hallgatóinak bekapcsolódása.

Az ország adottságainak megfelelően a legfontosabb a vízből való mentés. 1991-ben a Balatonon 40 hajó teljesített szolgálatot. Ezek saját segélyhívó frekvenciával rendelkeznek. Az utószezonban a Tisza-tavi és a szolnoki mentőszolgálat is megszerveződik.

Az egyesület nemzetközi kapcsolatait arra is felhasználja, hogy külföldi szakértőket hív meg a kiképzési programhoz, amelyen - többek között - hivatásos tűzoltók és sorállományú katonák is részt vesznek.

Az 1992-re vonatkozó elképzelések szerint az egész hazai Tisza-szakaszon megvalósul a biztonsági rendszer és a vízből való mentés megszervezése. Ehhez azonban az összes mentési kapacitással rendelkező, valamint a felelősséget viselő (kormányzati, önkormányzati) szervezet és testület együttműködése szükségeltetik.

A Magyar Mentőúszó Szövetségnek - amelynek a hozzászóló ugyancsak elnöke - a Magyar Életmentő Egyesület alapítója volt. A szervezetnek, amely mellesleg sportági szakszövetség, s nemzetközi szövetsége, versenyei vannak, elsőrendű feladata az úszásoktatás, valamint a speciális mentőúszás és vadvízi úszás tanítása - főleg középiskolásoknak és főiskolásoknak-egyetemistáknak.

BLASKOVICS Gyula (osztályvezető, Tiszai Erőmű Vállalat Rt. Vízgépészeti Osztály), aki másfél évtizede a három legnagyobb magyarországi vízerőmű (kesztyéni, kiskörei, tiszalöki) üzemeltetője, korreferátumában elmondta, hogy hazánk

"szégyenletesen hátul kullog" mind a nagyteljesítményű vízerőművek, mind a szivattyús tározós erőművek, mind pedig a kisvízerőművek építésében, s a vízerő-készlet mindössze egy százalékát hasznosítja.

Beszámolt arról, hogy Tiszaújvárosban formálódóban van egy társaság, amely célul tűzte ki, hogy az évezred végéig a Dunától keletre lévő három középméretű folyón, a Hernádon, a Sajón és a Körösökön összesen mintegy 45 mW kapacitású vízerőművet épít. Az üzemeltetést rábíznák az önkormányzatokra, a haszonból viszont részesedni kívánnának.

1991-ben a Tiszai Erőmű negyedmilliárd forint tiszta nyereségre számított, s az áramot még mindig a világpiaci ár negyedén számolták el. A reális érték egymilliárd forint lenne, s ez valószínűleg hamarosan megvalósul.

Az erőmű megépítése következtében Csongrádnál is kb. ennyi haszon "úszik el a Tisza vizében". A hozzászóló "nagyon sajnálja... az itteni tétlenséget, azt, hogy a polgármester asszony ... feltételes módban arról beszélt, hogy esetleg megépül majd Csongrádon a vízerőmű". Nagyon "szíven ütötte" a "Tisza Csongrád megyei szakaszának védelme és hasznosítása" című kiadvány azon megállapítása, mely szerint a vízlépcső megépítése jelenleg nem időszerű; holott a hozzászóló szerint ez, ellenkezőleg, sürgető, és "minden egyes esztendő késlekedése növeli Magyarországot, ezen belül Csongrád megye, ezen belül Csongrád (város) gazdasági elmaradottságát azoktól az országoktól, amelyek ebből az ingyenes és a természet által helyszínre szállított adományból részesülnek, és nem hagyják azt elveszni, nem hagyják a vizeket kihasználatlanul elfolyni".

A hozzászóló szerint a politikai helyzet sok hasonlóságot mutat a kiegyezés utáni állapotokkal. A Tisza-szabályozás munkálatai akkor háttérbe szorultak, s Szeged katasztrófája "kellett" ahhoz, hogy felrázza a Tisza-völgyi lakosságot, s végre befejeződött az európai első ötbe tartozó mű. Ma sem a kormánytól várható, hogy felépítse a csongrádi erőművet. Ma is, mint hajdanán - Széchenyivel szólva - a munka véghezvitele "egyenesen a parti lakosokat és általyában véve mindazokat" illet, "akik a védendő szabályozás gyümölcseit közvetlen élvezni fogják".

Ha a Csongrád megyeiek a Csongrádi Vízlépcső érdekében most "elkezdének szervezkedni, tevékenykedni..., a vízerőmű idehozná a hasznát nem egy éven, nem két éven, hanem száz éven keresztül". Ehhez "minden területen készséggel állnak rendelkezésre, akiknek életük és hivatásuk a vízerő hasznosítása".

DOBROSI Dénes (Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület) a Tiszatáj arculatát alapvetően meghatározó hullámtéri erdők jelenlegi állapotával és jövőjével kapcsolatban kért szót.

A természetes és a természetszerű állapotok védelmével teremthető meg az a környezet, amely egyrészt feltétele az idegenforgalomnak, másrészt annak, hogy a helyiek jól érezzék magukat szülőfalujukban, szülővárosukban.

Összességében a Tisza mente erdőtüpusai elég kedvezőtlen képet mutatnak. Az erdők több mint 40 %-a telepített nemesnyár, tehát intenzív erdőgazdálkodású terület, amely ökológiai és tájéskztétikai szempontból csaknem értékctelen. Az erdők negyede ún. botoló füzes. Ezek sem természetes erdők, mégis, esztétikai okból és az állatvilág védelme érdekében megóvásra érdemesek. Mintegy 15 %-ot képviselnek az őshonos nyárasok. Ezek a Tisza-part legesztétikusabb, tájvédelmi szempontból legértékesebb erdői. Közel 10 %-nyi a tölgyes, illetve a tölgy—kőris—szil hazai nyárral elegyes erdő. Mivel a magas árvizek miatt ezek felújítása nehezen megoldható, védelmük rendkívül fontos.

A Tisza-parti erdők jövője - ha a jelenlegi gyakorlat folytatódik - még kedvezőtlenebb. Az erdő kezelőinek (erdőgazdaságok, vízügyi igazgatóságok, termelőszövetkezetek), tervezőinek (erdőtervezési irodák) tevékenysége, hasznosítási érdeke, a jelenleg követett fajaj-politika nem tükrözi a társadalom erdővédelmi (természtvédelmi, tájvédelmi) érdekeit.

Mivel az újabb természetvédelmi törvények és rendeletek sem biztosítják önmagukban a természetes és természetstzerű állomány fenmaradását, a hozzászóló javasolta, hogy az érintett önkormányzatok hozzanak létre egy erdővédelmi bizottságot. Ez a szakmai csoport képviselné a Tisza-parti emberek táj- és természetvédelmi érdekeit.

KARD Aladár (alelnök, Fővárosi Közgyűlés Kereskedelmi és Idegenforgalmi Bizottsága) hangsúlyozta, hogy mint a Tiszát szerető magyar állampolgár vesz részt a tanácskozáson, s nagyon megragadta a világszínvonalon rendbehozott csongrádi óváros, a konferencia előadásainak "egészséges lokálpatriotizmusa, ami az ország fejlődésének egyedüli, igazi motorja lehet". Meggyőződése, hogy a saját adottságainkat, a saját nemzeti arculatunkat kell a világnak a tudomására hoznunk, s nem - az idegenforgalomban jártas országok gyakorlatát szolgálai módon követve - "Disneyland"-eket alkotnunk.

A Tisza adottságai, problémái kísérteties hasonlóságot mutatnak a Dunáival. Ami Visegrád környékén történik, az a hozzászóló szerint tragédia az ember és környezete viszonylatában. Ehhez jön még, hogy a szennyvizek 80 %-a tisztítatlanul kerül a Dunába.

A vízi turizmus lehetősége pedig a legfontosabb vonzerőnk lehet. Ehhez viszont tiszta víz, létesítmények, vonzó programok, biztonság, társadalmi szerveződések, jó környezet kell.

Az egyébként gazdasági kérdésekkel foglalkozó felszólaló szerint még a leginkább gazdasági jellegű kérdésekben sem szabad semmit kezdeményezni a környezetvédők véleményének meghallgatása nélkül, hisz' a természeti, az épített környezet és az ember olyan egységet alkot, amelyet nem szabad megbontani.

Ezt azért kellett szóvá tennie - mondta -, mert előzőleg komoly szakmai érvekkel alátámasztott koncepció hangzott el egy kisesésű sfkvidéki vízerőmű-rend-

szer továbbfejlesztése mellett. Környezetvédők részéről más vélemény is megformálódik; a Bős—Nagymarosi Vízerőmű elleni érvelésnek az egyik alappéldája éppen a Tisza-tó volt, amelynek "ökológiát károsító hatásai" egyre demonstratívabban jelentkeznek".

A hozzászóló kérte a csongrádi önkormányzatot, hogy igen nagy körültekintéssel döntsön, mielőtt hasonló esetekben "túlságosan a gazdaságossági kérdések ragadnák el".

NAGY Illés (nyugdíjas vízépítőmérnök, Közép-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság) a kerékpáros turizmus témájában kért szót. Nemzetközi összevetés segítségével arra mutatott rá, hogy a kerékpáros turizmus remélhetőleg hazánkban is előbb-utóbb európai szintre kerül. Jelenleg ennek elsősorban a burkolt kerékpárutak igen csekély mennyisége, a kerékpárút-hálózat hiánya az akadálya.

Pedig az ország lakosságának mintegy 60 %-a rendelkezik kerékpárral. A megfelelő kerékpárutak hiánya miatt viszont évente 220-250 kerékpáros szenved halálos balesetet, és mintegy 3000 ember sérül meg.

A jelenlegi kormányzati közlekedésfejlesztési koncepció is csak rendkívül kismértékű kerékpárút-építést céloz meg az évezred végéig (helyi utak, a Tisza-tó és a Balaton körüli kerékpárút-hálózat), a helyi és a regionális erdők, egyesületek, szövetségek, alapítványok összefogásával, a jelenlegi lehetőségek kihasználásával máris nagyot lehetne lendíteni a turizmus ezen perspektívikus ágán.

A Tisza és mellékfolyói mentén az árvédelmi töltéseken olyan kerékpárút-rendszert lehetne létrehozni, amelyen akár Sárospataktól le lehetne jönni Szegedig biciklin a nyári csapadékmentes időszakban. A víz, az ártéri erdők és nem utolsósorban a csend olyan nagyszerű alapadottságok, melyeket a strandfürdők, szabadstrandok, az útvonalakba bekapcsolható más természeti és kulturális látnivalók (többek között Bugac, a Hortobágy) egészíthetnek ki. A szálláslehetőségeket a gátórházak, nyári időszakban az iskolák épületei, (sátorozásra) udvarai nyújthatják.

Az igények és a lehetőségek összehangolását, a tiszai kerékpáros turizmus megszervezését, térképekkel, propaganda-anyagokkal való ellátását mihamarabb el kellene kezdeni.

THIRRING Ákos (polgármester, Tömörkény) véleménye szerint a Dong-ér szennyvízcsatornaként való üzemeltetésének megszüntetése nélkül a Tisza hasznosításáról, védelméről, bármiféle környezetvédelmi programról beszélni sem lehet. A csatorna Kecskemét napi többtízezer köbméter szennyvizének szállítója és szikkasztója, abból a halak teljesen kipusztultak. S noha a gond nem Tisza menti településeket érint, hanem elsősorban a Dong-ér melletteket, de mivel a csatorna a Tiszába ömlik, a folyó vize is kárvalotja az állapotoknak.

A felszólaló szorgalmazta az érintett megyék (Csongrád és Bács-Kiskun) közötti egyeztetés és közös fellépés megvalósítását az ügyben.

ZSIGA Attila (kirendeltségvezető, Magyar Hajózási Rt.) a tiszai hajózás gondjait kötötte csokorba.

A személyszállítással kapcsolatban elmondta, hogy 1964-ig a folyón intenzív forgalom volt, közlekedtek a "kofajáratok", minden parti településnek volt kikötője. Később e kikötők tönkrementek, elsüllyedtek. A személyszállítás alaposan visszaesett. Ma a személyhajózás iránt élénk az érdeklődés a Csongrád—Szeged szakaszon, s Tiszalök felett is hajóállomásokat szándékoznak építeni. A gondok között a kikötőlétesítési engedélyek beszerzésének nehézségeit, továbbá a gazdaságos üzemeltetéshez szükséges minimális üzemóra biztosításának bizonytalanságát említette.

A felszólalónak a teherszállítás jelenlegi lehetőségeiről is negatív véleménye van. A folyó elhanyagolt állapota, legtöbbször alacsony vízszintje miatt Csongrádig gazdaságos szállításra alkalmatlan. 2000 tonnás uszályt, amely már megfelelő mennyiségű árut lenne képes szállítani nyereségesen - akár a Tisza-torokig is -, csak Szegeden lehet - elvileg - berakni. Viszont ott meg a kikötő állapotával van probléma.

A nemzetközi hajózásról szólva a hozzászóló elmondta: annak ellenére, hogy a magyar—jugoszláv tiszai hajózási egyezmény magyar részről nem emelkedett törvényerőre, a jugoszláviai féllel - különösen a zentai kikötővel - nagyon jó a kapcsolat. 1990-től a MAHART nemzetközi utasforgalmat bonyolít le a Tiszán. Szegeden színvonalas nemzetközi hajóállomás kiépítésébe fogtak.

A belföldi turisztikai jellegű hajózás remélt növekvő igényeit - ha az nyereséges - a részvénytársaság örömmel elégítené ki.

LAKATOS István (irodavezető, Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Közgyűlés Önkormányzati Hivatala) megyéje Tisza-szakaszának hasznosítása témájában szólt föl.

Előljáróban arról beszélt, hogy a Tisza Jász-Nagykun-Szolnok megyét fizikailag kettészeli, és 30 települést választ el egymástól (ahelyett hogy összekötné azokat). Ennek nagy szerepe van abban, hogy az érintett települések egyértelműen elmaradottak, mivel nemcsak a folyami hajózás szűnt meg, hanem a kisebb átkelőkompok is.

A Tisza megyét érintő szakasza három, térben is elkülönülő problémakört jelent. Az egyik a Tisza-tó közismert gondja, a második a Kisköre és Solnok közötti szakasz hajózhatósági problémája, a harmadik pedig a Solnok—Csépa

folyószakasznak a megyeszékhely szennyvizével való szennyezettsége és a holtágak elhanyagoltsága.

A Tisza idegenforgalmi hasznosítását célzó erőfeszítések különböző szinteken indultak meg. A Tisza-tó térségében három megyét érintő településszövetség szerveződött, a partmenti önkormányzatok, az érintett szervek, gazdálkodók és a megyei önkormányzat a tó és a Körös-völgyi holtágak hasznosítására alapítványt hoztak létre, amely az olaszországi Toscana megyei pályázaton támogatást nyert. Folyamatban van a Phare-programba való bekapcsolódás is. Ezen dolgozik egy vállalkozásfejlesztési iroda, amely nemzetközi tendert írt ki a Tisza megyei hasznosítására.

A hozzászóló a továbbiakban nemzetközi összefogást sürgetett a folyó egész vízgyűjtő területét illetően - a forrásoktól a torkolatig. Az a tény, hogy a Tisza mente Európa egyik legjobban, épségben megőrzött folyóvölgye, szükségessé teszi egy természet- és környezetvédelmi "alkotmány" lefektetését. Ez bizonyos magartatás- és keretformát tenne kötelezővé.

A Tisza teljes hazai szakaszára szükséges lenne hasznosítási keretkonceptiót kidolgozni. Ezirányban kezdte meg tevékenységét a szolnoki székhelyű társadalmi szerveződés, a Tisza-klub. A Tisza-völgyi települések részletes rendezési terveinek e komplex tájhasznosítási koncepcióhoz kellene igazodniuk.

SÁNDOR Judit (osztályvezető, Országos Idegenforgalmi Hivatal), aki kezdeményezője volt a tiszai vízi turizmus lehetőségeit feltáró tanulmánynak, felszólalásában örömmel konstataálta, hogy a konferencia második napja egyúttal éppen a turizmus világnapja.

Sajnálattal számolt be viszont arról, hogy az OIH és a kezelésében lévő Idegenforgalmi Alap rendkívül szűkös anyagiakkal rendelkezik, így az idegenforgalmi fejlesztéseket jelenleg többnyire csak szakmai segítségnyújtással képes támogatni. Pedig köztudott, hogy az idegenforgalom húzóágazat, településfejlesztő erő, s különösen a fokozódó munkanélküliség idején fontos szerepe van. Egy munkahely a turizmusban ugyanis két—két és fél másikat teremt. Ezért szükség van e tény tudatosítására, a lakosság, az önkormányzatok, valamint az érintett térségek országgyűlési képviselői közötti folyamatos párbeszédre, amely nyomán az idegenforgalom megkapná országos szerepét a gazdasági-társadalmi problémák megoldásában.

A magyarországi idegenforgalom még mindig jelentős tartalékokkal rendelkezik, bár szerkezetében nem csekély átalakításra szorul. Az OIH 2000-ig szóló koncepciójában a vízi turizmus vezető helyet foglal el. S miután a Bős—Nagyamarosi Vízlépcső kapcsán a dunai turizmussal gondok vannak, a Tisza feltétlenül előrébb kerül a fejlesztésekben.

A hozzászóló hangsúlyozta azt is, hogy az utóbbi két évben a belföldi turizmus szinte elsorvadt, holott nagy szükség lenne rá, hiszen a lakosság egészsége

romlik. A belföldi turizmus hasznosíthatná a nemzetközi színvonalat még el nem érő kapacitásokat.

Az Országos Idegenforgalmi Hivatal segít kapcsolatot teremteni olyan befektetőkkel, tervezőkkel, akik - a meglévő tanulmány alapján - az egész magyarországi Tisza-szakaszon és a kapcsolódó területeken megvalósítanák a lépcsőzetes fejlesztést.

Végezetül a felszólaló reményét fejezte ki, hogy az államháztartás mérlegének javulásával az illetékes főhatóságok az idegenforgalom fejlesztését a jelenleginél nagyobb mértékben tudják majd segíteni.

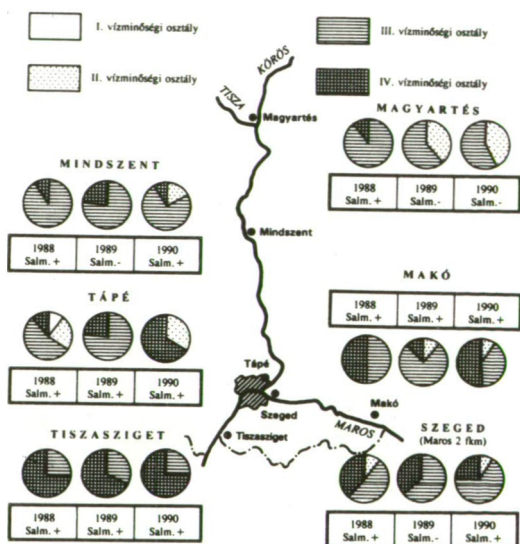

WESSELNÉ FODRÉ Zsófia (megyei tisztiorvos, AMTSZ Csongrád Megyei Intézete) a Tiszának az ember egészségét, életét közvetlenül befolyásoló szerepéről szólt.

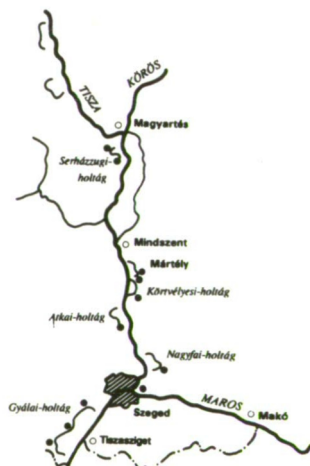
A fürdözést a Tiszában vagy a Körösön, mint kedvelt rekreációs tevékenységet, gyakran kellemetlen tünetek, sőt, fertőzések követik, mivel a vizek szennyezettek.

A felszíni vizek higiénés-bakteriológiai vizsgálata az 1950-es évek végétől kezdetben az Országos Közegészségügyi Intézet feladata volt, majd ezt az 1970-es évek közepétől a területileg illetékes KÖJÁL-ok vették át. Hét mért komponens alapján a szennyezettség szerint a vizeket négy osztályba sorolják. Az I. és II. osz-

1. ábra. A Tiszának és mellékfolyóinak higiénés-bakteriológiai vízminősége

2. ábra. Mintavételi helyek a holtágakban

tályú vizek alkalmasak üdülésre, fürdőzésre, vízisportok gyakorlására. Az általános állapotra jellemző, hogy Szegednél az 1960. évi I. osztályú Tisza-víz 1970-re II. osztályúvá, 1980-ra III. osztályúvá romlott, de 1985-re az egész Csongrád megyei szakaszon szennyezetté vált, így valamennyi fürdőzésre kijelölt helyen erre figyelmeztető táblákat kellett elhelyezni. Az utóbbi három év "eredménye": a Tisza és Csongrádban betorkoló mellékfolyói vízminősége legalábbis nem romlott (1. ábra).

A holtágak vizeinek minősége változó. Többnyire III. osztályba sorolhatók, de valamivel jobbak a mutatóik, mint a folyóvizekéi. Fürdőzésre, sportolásra csak a Mártélyi- és az Atkai-holtág alkalmas (2. ábra).

A felszólaló reményét fejezte ki, hogy a szennyvizek összegyűjtése, tisztítása közös erőfeszítéssel, összefogással belátható időn belül megvalósul. Ez a felszíni vizek minőségének javulásához vezetne, s így lehetővé válna a terület rekreációs kihasználása is a lakosság egészségének megőrzése, ápolása céljából.

VERESS János (polgármester, Csanytelek) a vízi cserkészetről ejtett szót.

Elmondta, az egykori úttörőmozgalom által szervezett vízi élet megszüntével eltűnt az összes technikai berendezés, felszerelés is!

A megyei cserkészszövetség fölhatalmazta a csanyteleki önkormányzatot, hogy fogadja és kezelje a magánszemélyektől és intézményektől származó adományokat. Az új szervezetnek leginkább javítható csónakokra, kajakokra, kenukra, továbbá partmenti kempingekre vagy egyéb épületekre lenne szüksége.

TAKÁCS János (megyei főépítész, Csongrád Megyei Közgyűlés Önkormányzati Hivatala) felszólalásában a hullámterek építésügyi problémájával foglalkozott.

A korábbi szigorú szabályok ellenére a Tisza mentén sorra jelentek meg az illegális építmények, a "vad települések". A vízi turizmus fejlődésével, az önkormányzatok saját, gazdálkodási jellegű tevékenységének kiterjedésével a hullámtéri építkezés szükségszerűen tovább élénkül.

Mindezeket figyelembe véve olyan új országos építésügyi szabályzatot kell alkotni, amely az igények kielégítését szabályozott módon támogatja, s amely vízügyi, környezetvédelmi és más nemzeti érdekeket is figyelembe vesz.

URBÁN Zoltán (rendőrőrnagy, Vízirendészeti Rendőrkapitányság, Szolnok) hozzászólásában hangsúlyozta: azokkal ért egyet, akik a vízminőségvédelemtől a turizmuson át a terület közbiztonságáig a Tiszát egységes egésznek tekintik, ezért javasolja egy koordináló szerv létrehozását.

A vízrendészet szívesen együttműködne minden testülettel, szervezettel, így a Tisza-klubbal is, az önkormányzatokkal is. Ez utóbbiakkal azért is különösen fontos lenne a folyamatos konzultáció, mert a vadkempingezőket, fürdőzőket csak akkor lehet kempingbe, kijelölt fürdőhelyre terelni, ha ilyenek léteznek.

Végezetül a felszólaló kérte mindazokat, akik a változó viszonyok változó problémáival közvetlenül, nap-nap után találkoznak, fejezzék ki véleményüket, vázolják elképzeléseiket a vízrendészeti szolgálat tervezett általános átszervezésével kapcsolatban.

KOVÁTS Gábor (igazgató, Alsó-Tiszavidéki Vízügyi Igazgatóság) néhány elhangzott előadáshoz és hozzászóláshoz fűzött saját gondolatokat.

A hullámtéri erdővel kapcsolatban elmondta, hogy ezek élőhelyeit nagyvízi medernek kellene tekinteni, azaz a kezelői jognak vissza kellene kerülnie ahhoz a szervhez, amely az árvédelmi töltéseken belüli egész komplexumért felelős. Úgy tűnik, a vízügy "inkább megtalálná a közös hangot" a természetvédelemmel, mint a kizárólag profitérdekelt erdőgazdasággal.

A vízerő-hasznosításról a hozzászólónak az a véleménye, hogy az sokkal összetettebb probléma, mint ahogy az az - egyébként nívós - előadásban elhangzott. Mindenesetre az bizonyos, hogy egy erőmű terhét Csongrád város nyakába tenni nem lehet, s nem mondható, hogy "csak rajta múlik, épít-e egy rendkívül rentábilisan működő vízerőművet".

A vízügy és az önkormányzatok együttműködésének egyik fontos területe a szennyvíztisztítás. Ennek nemzetközi összefüggése van, hisz' a politikai határok és a vízrajzi határok nem esnek egybe. A hozzászóló bejelentette, hogy kezdeményezni fogja a megbeszéléseket Szeged város vezetői és a vízügyiek között a város szennyvíztisztítója tárgyában. Az ugyanis "nem európai gondolat, hogy Szeged városban nyugodtan engedjük ki a szennyvizet, az úgyis a jugoszlávokhoz megy". Idézte, hogy éppen a vajdasági miniszterelnök mondta volt: "a Tisza békés határon szeret keresztülfolyni, és akkor is átfolyik azokon, ha akarjuk, ha nem". A Kárpát-medencében és a Tisza-völgyben "nekünk magyaroknak, románoknak, szerbeknek, horvátoknak és mindenkinek együtt kell működnünk a jövőben is, építve azokra a vízügyi hagyományokra, amelyek a legrégebbiek a területen, és amelyek az összes nehézség ellenére élnek ma is". E hagyományos együttműködést kell kiszélesíteni az önkormányzatok közötti kooperációval, a természetvédelem, a turizmus területén történő közös fellépéssel.

Végül az önkormányzati tulajdonba adással kapcsolatban a hozzászóló megjegyezte, hogy "két dolgot, a tulajdont és az üzemelést, mindig szeretjük összekeverni". Jelen esetben olyan szolgáltatásról van szó, amely nem tűri, hogy a folyamatos üzemelést akár mennyiségi, akár minőségi vonatkozásban a tulajdonviszonyok változása veszélyeztesse.

Példaként elmondta, hogy Angliában 6-8 évet vett igénybe az állami vízügy részvénytársaságokká, magánszolgáltatókká történő átalakítása, s egy külön társaság csak a lakosság felvilágosításával, meggyőzésével foglalkozott. Nálunk pedig néhány törvény olyan határidőket ír elő, amelyek irreálisak, vagy pedig - végrehajtásuk "olyan zökkenőkkel járhat, amelyek fennakadásokat okozhatnak a legfontosabb területen: az ivóvíz-ellátásban".

